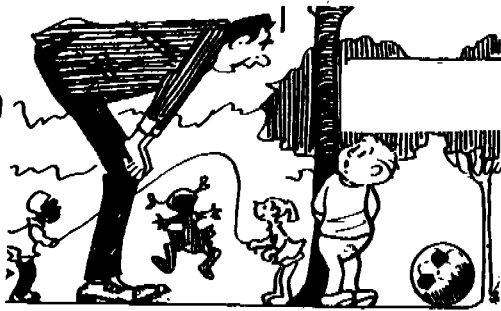

بچه‌ها و بندستی

دو چرخه مشترک

میترا و مینو ، دو خواهر دوقلو هستند . آنها پولهای خود را جمع کردند ، به این امید که یک دوچرخه بخرند . وقتی پولهایشان بمیلتی رسید که توانستند مشترکاً صاحب یک دوچرخه شوند ، پولها را نزد پدرشان بردند و از او خواستند به وعده‌یی که داده است ، عمل کند . پدر ، پولها را گرفت و روز بعد ، یک دوچرخه برای آنها خرید و بخانه آورد . پیش از آنکه دوچرخه را در اختیار میترا و مینو بگذارد ، از آنها قول گرفت نصف روز یکی‌شان سوار شود ، و نصف روز را هم دیگری از دوچرخه استفاده کند . هر دو قبول کردند و مینو گفت : چشم بابا ، قول میدم نصف روز بیشتر سوار دوچرخه نشم !

روز اول ، از این جهت بین میترا و مینو اختلافی پیش نیامد ، اما بعد از ظهر روز دوم ، میترا ، دوان دوان خود را به مامانش رساند و گفت :
- مامان ، مینو نمیداره من سوار بشم !
مادر ، مینو را صدا کرد و گفت :
- مینو ! مگر بابا قرار نگذاشت که تو فقط نصف روز بیشتر از دوچرخه استفاده نکنی ؟
- چرا مامان ، منم فقط از صبح تا ظهر سوار دوچرخه بودم .
مادر با تعجب گفت :

- پس چرا حالا نمیدی میترا سوار بشه ؟

- آخه مامان ، با دوستم « پری » قرار گذاشتیم

نصف روز من سوار بشم ، نصف روز هم او !

ترس ... کتمان

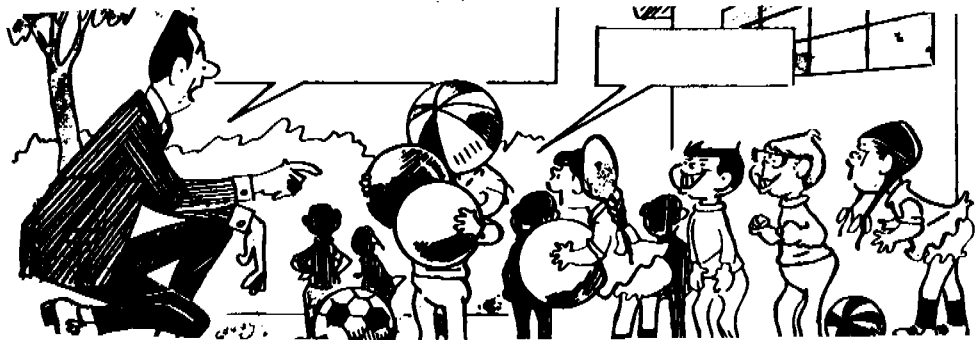
وقتی که بخانه رسیدم ، خواهرم کنجکاو بود که از وضع خانه میس‌ها ویشام اطلاعاتی کسب کند و بنابراین سرا سؤال پیچ کرد . دیری نگذشت که پس‌گردن و میان‌شانه‌هایم را در زیر ضربات مشت‌هایش یاقتم ، صورتم را با فشار بر طرف دیوار آشپزخانه راند و آنرا به وضع شرم‌آوری بدان‌چسباند ؛ زیرا سؤالات را به اندازه کافی به تفصیل جواب نمی‌گفتم .

اگر ترس درک نشدن ، در نهاد کودکان دیگر اینقدر زیاد باشد که در نهاد من بود - گمان می‌کنم که چنین باشد ، زیرا دلیلی نیست که من آدم فوق‌العاده‌ای باشم - خود این ترس علت بسیاری از کتمان‌ها و رازداری‌هاست ...

از کتاب : آرزوهای بزرگ اثر

چالرز دیکنس

مکتب‌مام

«سیمین بهیانی» شاعره معروف ، یک مری است ، و شعر «فعل مجهول» شاید واقعی است که در تخیلات شاعرانه او نقش بسته است :

فعل مجهول

- بچه ها ! صحبتان به خیر ! سلام !
 درس امروز ، «فعل مجهول» است
 «فعل مجهول» چیست ؟ می‌دانید ؟
 نسبت فعل ما به مفعول است ...
 در دهانم زبان چو آویزی
 در تهیگاه زنگ ، می‌لفزید
 صوت نامازم آنچه‌انکه مگر ،
 شیشه بر روی سنگ ، می‌لفزید
 ساعتی داد آن سخنن دادم
 حسی گفتار را ادا کسردم
 تا ز اعجاز خود شوم آگاه
 «ژاله» را ز آن میان صدا کردم
 - ژاله ! از درس من چه فهمیدی ؟
 پاسخ من سکوت بود و سکوت
 د جوابم بده ! کجا بودی ؟
 رفته بودی به عالم «هیروت» ؟ ...
 خنده دختران و غرش من
 ریخت بر فرق «ژاله» ، چون باران
 لطفاً بقیه را در صفحه ۴
 مطالعه فرمائید

مسابقه فوتبال و دخترمن
 شب هنگام پای
 تلویزیون نشسته بودیم
 و مسابقه فوتبال تیم ملی
 ایران و تیم ملی اسرائیل ،
 را که در جریان بازیهای
 آسیائی تهران برگزار
 می‌شد ، تماشائی کردیم .
 همه مان آرزو داشتیم
 ایران پیروز شود . یکبار
 توپ وارد دروازه تیم
 اسرائیل شد ، من و
 همسرم از خوشحالی روی
 یکدیگر را بوسیدیم .
 دخترک یازدهساله‌ام
 هم خوشحال شد . اما چند
 لحظه بعد ، نمیدانم به چه
 اندیشید که با نوعی
 دلسوزی گفت :
 - بابا ، خدا کنه
 یک‌گل هم اونها بزنند
 که ناراحت نشن !
 و من به این اندیشیدم ،
 که بچه‌ها بیش از هر
 کششی ، مهربانی دارند .

لحظه تشخیص یک کودک

لیک ، او بود غرق حیرت خویش
غافل از اوبتاد و از بساران
خشمگین ، انتقامجو ، گفتم :
- بچه ها ! گوش «ژاله» سنگین است
دختری طعنه زد که : نه ، خانم !
درس در گوش ژاله ، «باسین» است
باز هم خنده ها و همه ها ؛

تند و پیگیر ، می رسید به گوش
زیر آتشفشان دیده من
«ژاله» آرام بود و سرد و خموش
رفته تا عمق چشم جهرانم ،
آن دو میخ نگاه خیره او
موج زن ، در دو چشم بیگنهنش
رازی از روزگسار تیسره او
آنچه در آن نگاه ، می خواندم
قصه غصه بود و حرمان بود
نالیدی کرد و در سخن آمد
با صدایی که سخت لرزان بود
- «فعل مجهول» فعل آن پدریت
که دلم را ز درد پر خون کرد
خواهرم را به مشت و سیلی ، کوفت
مادرم را ز خانه بیرون کرد
شب دوش از گرسنگی تا صبح
خواهر شیرخوار من ، نالید
سوخت در تاب و تب برادر من
تا سحر در کنار من ، نالید
در غم آن دو تن ، دو دیده من
این اشک بود و آن خون بود
مادرم را دگر نصی دانسم
که کجا رفت و حال او چون بود؟...

گفت و نالید و آنچه باقی ماند
حق هق گریه بود و ناله او

لطفاً بقیه را در صفحه ۴ مطالعه فرمائید

دست بچه شش ساله ام
را گرفته بودم و می خواستم از
روی خطچین ، عرض خیابان
را طی کنم . این خطچین چراغ
نداشت ، و من هم شنیده ام که
معمولاً در اینگونه نقاط ،
حق تقدم با عابر پیاده است ...
اما هر اتوبیلی آمد ، بمن و
فرزندم اجازه نداد رد شویم ،
واتوبیل ها چنان سرعتی هم
داشتند که من جرأت نمی کردم
در خطچین راه بیفتم تا آنها
با دیدن من و فرزندم ، آهسته
کنند تا ما رد شویم . بهر حال
شاید حدود صد اتوبیل رد شد
وراننده هیچکدام بما فرصت
گذشتن از خطچین را ندادند ،
تا آنکه خیابان خلوت شد ، و
« اتفاقاً » اتوبیلی که کودکی
هم در آن بود ، و معلوم بود ،
فرزند صاحب اتوبیل است که
رانندگی را هم به عهده داشت ،
توقف کرد و ما از خطچین
گذشتیم . به مجرد آنکه به
سوی دیگر خیابان رسیدیم ،
لطفاً بقیه را در صفحه ۴

مطالعه فرمائید

فرزندم روگرداند ، ودرحالیکه
نگاهی تشکرآمیز به مردی که
پشت فرمان بود ، می‌پراکند ،
گفت :

- بابا ، این آلا چقدر
مرد خوبی بود !

ومن اندیشیدم فرزندم
درباره آن مردم دیگرکه بما
اجازه عبور ندادند ، چگونه
فکر می‌کند ؟ ...

شسته میشد به قطره‌های سرنگ

چهرهٔ همچو برگ لاله او

خالهٔ من به ناله‌اش آمیخت ؛

که : « غلط بود آنچه من گفتم

درس امروزه قصهٔ غم تست

تو بگو ! من چرا سخن گفتم ؟

فعل مجهول ، فعل آن پدرت

که تسرا بیگناه ، می‌سوزد

آن حریق هوس بود که در او

مسادری بی‌پناه ، می‌سوزد ....»

پسر بچه - پاپا ، مامان میخواهد بدونه

در این بازی چیکار کردی !؟